

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v právnej veci žalobcu: **Nemocnica s poliklinikou – V., n.o. so sídlom K., IČO: X.,** zastúpeného advokátkou **Mgr. L.,** Advokátska kancelária, N., proti žalovanému: **Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, Grösslingova č. 5, 812 62 Bratislava, IČO: 30 796 482,** o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia vydaného predsedom Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou pod č.k. ZS 603/00024/2008/R zo dňa 21. mája 2009, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 24S 20/2009-223 zo dňa 8. januára 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 24S 20/2009-223 zo dňa 8. januára 2010 v napadnutej časti týkajúcej sa veci samej **p o t v r d z u j e .**

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 24S 20/2009-223 zo dňa 8. januára 2010 v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania **z m e ň u j e** tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 956,95 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právnej zástupkyne žalobcu vedený v T. a.s. pod číslom X.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom zrušil preskúmané rozhodnutie vydané predsedom Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou pod č.k. ZS 603/00024/2008/R zo dňa 21. mája 2009 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 450,83 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právnej zástupkyne žalobcu.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia uvedeného v záhlaví tohto rozsudku a postupu mu predchádzajúceho mal preukázané, že predseda Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou preskúmaným rozhodnutím zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou (ďalej len „Úrad“) zo dňa 23. januára 2008, č. ZS/603/00024/2008, ktorým Úrad uložil žalobcovi pokutu vo výške 6.804 € za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o zdravotnej starostlivosti“) tým, že pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti maloletej M. počas hospitalizácie v dňoch 21 a 22.1.2008 nevykonala všetky zdravotné úkony na zabezpečenie včasnej a účinnej liečby, žalobca napriek tomu, že dieťa bolo stridorózne (sťažene dýchalo), laryngeálne (malo zápal hrtana), febrilné (malo teplotu), bolo ponechané bez stáleho dozoru zdravotníckych pracovníkov, preložením dieťaťa na tzv. nadštandardnú izbu s matkou sa nezabezpečilo sledovanie spôsobom zodpovedajúcim závažnosti zdravotného stavu dieťaťa zdravotníckymi pracovníkmi.

Krajský súd z administratívneho spisu zistil, že žalovaný vykonal z vlastného podnetu dohľad nad správnym poskytnutím zdravotnej starostlivosti maloletej pacientke M. počas jej hospitalizácie v dňoch 21 a 22.1.2008, o výsledku vyhotovil protokol, v ktorom zaznamenal údaje zachytené v zdravotnej a ošetrovateľskej dokumentácii a zistené nedostatky pri výkone dohľadu; žalobca podal proti protokolu námietky, ktoré boli ústne prejednané 22.5.2008; následne prvostupňový správny orgán začal správne konanie a rozhodol o tom, že žalobca porušil § 4 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti maloletej M., pretože napriek tomu, že dieťa bolo stridorózne (sťažene dýchalo), laryngeálne (malo zápal hrtana), febrilné (malo teplotu) ponechali ho bez stáleho dozoru zdravotníckych pracovníkov na starosť matke, preložením dieťaťa na tzv. nadštandardnú izbu s matkou sa podstatne zmenila úroveň monitoringu zdravotného stavu dieťaťa zdravotnou sestrou a za toto porušenie mu uložil pokutu vo výške 6.804 €; odvolací správny orgán žalobcom podaný rozklad zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil, avšak vo výroku čiastočne zmenil rozhodnutie o skutku, t.j. o tom, ktoré konanie žalobcu je sankciované tak, že na rozdiel od prvostupňového správneho orgánu nepovažoval za protiprávne, že pacientka bola ponechaná na starosť matke, ďalej na rozdiel od prvostupňového správneho orgánu za delikvenčné konanie nepovažoval to, že preložením pacientky na izbu s matkou sa podstatne zmenila úroveň monitoringu zdravotného stavu dieťaťa zdravotnou sestrou, ale to, že sa tým nezabezpečilo sledovanie spôsobom zodpovedajúcim závažnosti zdravotného stavu dieťaťa zdravotníckymi pracovníkmi, inak rozhodnutie potvrdil z jeho správnych dôvodov; žalovaný v odôvodnení rozhodnutia okrem iného dôvodil aj tým, že zdravotný stav pacientky vyžadoval nepretržitý dohľad zdravotníckych pracovníkov a že pokiaľ by bola pacientka pod stálym dozorom, mohli zdravotnícki pracovníci okamžite reagovať na zhoršenie zdravotného stavu – modrenie, dusenie, sledovanie nebolo štandardné, výsledkom čoho bolo, že zdravotnícki pracovníci nezistili včas, že dieťa modrá a dusí sa a pokiaľ ide o výšku pokuty, túto považoval za adekvátnu porušeniu povinností, a súčasne v odôvodnení uviedol, prečo nevyhovela návrhu žalobcu na vykonanie dokazovania znalcom, keďže tento návrh podal v rozklade.

Krajský súd po preskúmaní veci dospel k vlastným skutkovým zisteniam, že nebolo sporné, že ošetrojúca lekárka a sestra opakovane niekoľkokrát v priebehu dňa 22.1.2008 od 7.00 hod. do 12.30 hod. navštívili pacientku a že do zdravotnej dokumentácie zaznamenali v priebehu dňa zlepšenie stavu, sporné bolo, že či daný stav pacientky vyžadoval jej

umiestnenie za sklom, kde je ošetrovateľská starostlivosť poskytovaná aj tým, že detský pacient je v stálom zrakovom a sluchovom dosahu zdravotníckeho personálu, pričom správny orgán považoval klinický stav pacientky za taký, ktorý si vyžadoval stály dohľad a umiestnenie pacientky v izbe za sklom, ku ktorému vyhodnoteniu dospel v rámci svojej pôsobnosti danej podľa § 18 zákona č. 581/2004 Z.z. v rámci výkonu dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou vykonávanou podľa § 43 tohto zákona odbornými pracovníkmi. Krajský súd konštatoval, že žalobca v súdnom konaní priložením znaleckého posudku spochybnil závery, ku ktorým dospel správny orgán, ako aj, že žalovaný sám po skončení správneho konania si vyžiadala ďalšie odborné stanovisko – posudok, ktorý prezentoval v konaní, z ktorých dôkazov vyplývalo, že potrebná miera ošetrovateľskej starostlivosti pre danú diagnózu závisí od konkrétneho stavu pacienta. Poukázal na to, že z výpovede ošetrojúcej lekárky vyplýva, že stav dieťaťa hodnotila ako miernu formu ochorenia, ktorá je liečiteľná aj v domácom prostredí a na rozdiel od toho žalovaný aj jeho odborný konzultant hodnotili stav podľa zdravotnej dokumentácie z rána 22.1.2008 ako stav nestabilný vyžadujúci sústavné sledovanie zdravotníckym personálom a súčasne, že v priebehu dopoludnia sa stav zlepšil, o čom nebol medzi stranami spor, pričom v správnom spise (v protokole o výsledku dohľadu) sa nenachádza žiadne hodnotenie tejto skutočnosti a ani žiadne hodnotenie, či tento zlepšený stav možno alebo nemožno považovať za stabilizovaný. Krajský súd mal za to, že z uvedeného vyplýva, že skutkový stav v správnom konaní nebol zistený spoľahlivo.

Podľa názoru krajského súdu zo správneho spisu a žalovaným konštatovaného skutkového stavu nevyplýva žalovaného skutkový záver o tom, že i keď k úmrtiu pacientky nedošlo z dôvodu základnej diagnózy a to zápalu hrtana, ale v dôsledku vdýchnutia žalúdočného obsahu s následnou zástavou srdcovej činnosti v spánku, k uvedenému stavu prispelo podcenenie stavu dieťaťa, ponechanie ho starostlivosti na matku bez dostatočného dohľadu zdravotníckych pracovníkov a súčasne, že zo spisu nie je zrejmé, ako mohlo prispieť umiestnenie lôžka pacientky k tomu, že v spánku vdýchla žalúdočný obsah. Mal za to, že pokiaľ správny orgán vylúčil príčinnú súvislosť smrti pacientky s ochorením, pre ktoré jej bola poskytovaná zdravotná starostlivosť, nemôže táto skutočnosť ovplyvňovať rozhodnutie správneho orgánu o spáchaní správneho deliktu a uložení sankcie.

Krajský súd konštatoval, že pokiaľ ide o výšku sankcie pre posúdenie, či rozhodnutie o výške pokuty v tomto prípade vybočilo alebo nevybočilo z medzí stanovených zákonom, chýba zhodnotenie následkov, ktoré pacientke pri danom klinickom stave jej ochorenia hrozili v príčinnej súvislosti s neposkytnutím zdravotnej starostlivosti správne, s poukazom na to, že takéto hodnotenie je nevyhnutné pre dodržanie pravidiel, ktorými sa správny orgán musí riadiť v rámci voľnej úvahy, ktorú mu zákon dáva na určenie výšky pokuty tým, že stanovuje len jej hornú hranicu, pričom tieto pravidlá sú dané zákonom o zdravotnej starostlivosti v § 50 ods. 2 tak, že výška pokuty musí závisieť tak od závažnosti porušenia povinností ako aj od následku a stupeň závažnosti porušenia povinností bezpochyby závisí od možných dôsledkov nesprávneho postupu.

Krajský súd v danej veci dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a pretože nie je úlohou súdu pri preskúmaní rozhodnutí správnych orgánov nahrádzať ich činnosť, najmä pokiaľ ide o riadne zistenie skutkového stavu, napadnuté rozhodnutie zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi priznal náhradu trov konania, keďže bol úspešný v konaní a priznal mu náhradu trov konania, ktoré mu vznikli právnym zastúpením, pričom jeho návrhu na priznanie náhrady trov konania, ktoré mu vznikli v dôsledku zabezpečenia a predloženia znaleckého

posudku v preskúmvacom konaní nevyhovet z dôvodu, že nešlo o dôkaz vykonaný podľa tretej časti Občianskeho súdneho poriadku, keď súd v tomto prípade vo veci znalca neustanovil.

Proti rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca aj žalovaný.

Žalobca sa odvolal proti tej časti rozsudku krajského súdu, ktorou krajský súd rozhodol o náhrade trov konania. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu v napadnutej časti zmenil tak, že žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi aj náhradu trov konania, ktoré mu vznikli zaplatením znaleckej odmeny za znalecký posudok, ktorý predložil k súdnemu prieskumu spolu so žalobou. Dôvodil, že vyplatením odmeny znalcovi mu vznikli účelne vynaložené trovy konania, pretože už v správnom konaní žiadal vypracovanie znaleckého posudku, na ktorú žiadosť žalovaný neprihliadol a súčasne súd prvého stupňa k svojmu záveru, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav rozhodujúci pre posúdenie veci a vydanie konečného rozhodnutia dospel aj na základe tohto dôkazu. Nesúhlasil s názorom krajského súdu, že by mu vzniklo právo na náhradu trov konania za znalecké dokazovanie len v prípade, keď by znalca ustanovil súd.

Žalovaný sa odvolal proti rozsudku krajského súdu vo veci samej. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne. Vytýkal súdu prvého stupňa, že sa stotožnil so skutkovými a právnymi dôvodmi žalobcu uvedenými v žalobe. S právnym názorom súdu prvého stupňa vysloveným v napadnutom rozsudku nesúhlasil. Preskúmvané rozhodnutie žalovaného správneho orgánu považoval za vecne aj právne nesprávne. Namietal, že súd prvého stupňa sa nesprávne vysporiadal so skutkovými okolnosťami veci, osvojil si závery ošetrojúcej lekárky MUDr. Č., taktiež si ozrejml stanovisko MUDr. S. súdnej znalkyni a odborné stanoviská doc. MUDr. K., CSc. a MUDr. P. neakceptoval. Nesúhlasil so skutkovými zisteniami, ktoré súd prvého stupňa konštatoval v dôvodoch napadnutého rozsudku. Dôvodil, že v rozsudku je viacero nezrovnalostí, ktoré skresľujú skutočný stav veci napriek tomu, že viaceré okolnosti žalovaný objasnil už vo svojom vyjadrení k žalobe a tiež na pojednávaní súdu. Tvrdil, že pokiaľ by pacientka bola hospitalizovaná na izbe pod priamym dozorom zdravotníckych pracovníkov, mohla byť u pacientky skoršie zistená komplikácia – aspirácia žalúdočného obsahu a poskytnutá rýchla zdravotná starostlivosť, čo v konečnom dôsledku mohlo viesť k záchrane jej života. Uvedol, že pokuta bola žalobcovi uložená v primeranej výške a dostatočne odôvodnená. Poukázal na to, že pokiaľ v druhostupňovom rozhodnutí vo výroku je uvedené porušenie podľa § 4 ods. 5 zákona o zdravotnej starostlivosti, z kontextu celého rozhodnutia vyplýva, že išlo o zrejmu chybu v písaní, čo podrobne zdôvodnil vo vyjadrení k žalobe. Nesúhlasil s názorom súdu prvého stupňa, že odvolací orgán potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, avšak vo výroku čiastočne zmenil rozhodnutie o skutku v tom, že na rozdiel prvostupňového správneho orgánu nepovažoval za protiprávne, že pacientka bola ponechaná na starosť matke. Tvrdil, že za delikvenčné konanie nepovažoval to, že preložením pacientky na izbu s matkou sa podstatne zmenila úroveň monitoringu zdravotného stavu dieťaťa zdravotnou sestrou, ale to, že sa tým nezabezpečilo sledovanie spôsobom zodpovedajúcim závažnosti zdravotného stavu dieťaťa zdravotníckymi pracovníkmi. Výklad petitu rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu súdom prvého stupňa považoval za zmätočný, pretože prvostupňový ako aj druhostupňový správny orgán netvrdil, že dieťa nemohlo byť v izbe spolu s matkou, ale malo byť pod stálym dozorom zdravotníckych pracovníkov, minimálne zdravotnej sestry spolu s matkou. Vytýkal súdu prvého stupňa, že zrejme z jeho strany došlo k nepochopeniu tej skutočnosti, že to, že pacientka bola ponechaná bez dohľadu zdravotníckych pracovníkov žalobcu, je totožné s tvrdením, že žalobca nezabezpečil

sledovanie dieťaťa spôsobom zodpovedajúcim závažnosti zdravotného stavu dieťaťa a stále ide o skutočnosť, že dieťa bolo bez dozoru zdravotníckych pracovníkov. Záverom uviedol, že pokuta bola žalobcovi uložená za to, že dieťa nebolo pod priamym dohľadom zdravotníckych pracovníkov, minimálne sestry a keby pacientka bola pod dohľadom zdravotných sestier, skôr by sa zistilo, že s dieťaťom sa niečo deje, aj keď bolo uložené v izbe s matkou.

Žalobca navrhoval napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť. Nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalovaného. Uviedol, že žiaden právny predpis nepozná pojem „stály dozor zdravotníckych pracovníkov“, a teda neustanovuje zdravotníckemu pracovníkovi povinnosť stáleho dozoru nad pacientom na detskom oddelení, čo by ani nebolo možné, a preto žalobca neporušil zákon žalovaným tvrdeným spôsobom. Považoval za podstatné, že stav pacientky v danej veci nevyžadoval neustály dohľad a teda preloženie na JIS oddelenie a úplne postačoval jej pravidelný monitoring tak, ako to aj žalobca zabezpečil. Uviedol, že žalovaný nezabezpečil jediný relevantný dôkaz, ktorý by potvrdzoval, resp. vyvrátil dôkazy žalobcu o tom, že v danom prípade sa jednalo o stredný stupeň laryngitídy, ktorý vôbec nevyžaduje neustály monitoring, resp. preloženie pacienta na JIS oddelenie, pričom dôkazná povinnosť bola na žalovanom. Nesúhlasil s názorom žalovaného, že v danom prípade sa jednalo o ťažký stupeň laryngitídy, ktorá nevyplýva z vykonaného dokazovania. Zastával názor, že žalovaný nezistil dostatočne skutkový stav s poukazom aj na to, že nevypočul matku maloletej a ani matku ležiacu spolu s ňou na nadštandardnej izbe. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že pokuta bola uložená v primeranej výške a riadne odôvodnená, pričom poukázal na to, že žalovaný porušil zákon aj v tom, že pri určovaní výšky prihliadol o.i. aj na ním tvrdené „opakované porušenie zákona“ pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v obdobných veciach sp.zn. 5Szd 2/2009 a 5Szd 3/2009.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa ust. § 246c O.s.p. v spojení s ust. § 10 ods. 2 preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle ust. § 246c v spojení s §§ 211 a nasl. a dospel k názoru, že odvolanie žalovaného vo veci samej nie je dôvodné a súčasne považoval odvolanie žalobcu proti napadnutej časti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorou rozhodol o náhrade trov konania, za dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím bola žalobcovi právoplatne uložená sankcia za porušenie zákona o zdravotnej starostlivosti, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup predsedu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ako odvolacieho správneho orgánu a rozhodnutie a postup Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ako prvostupňového správneho orgánu, ktorými rozhodnutiami bola žalobcovi uložená sankcia za porušenie ust. § 4 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti.

Účelom zákona o zdravotnej starostlivosti je upraviť poskytovanie zdravotnej starostlivosti a služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, práva a povinnosti fyzických osôb a právnických osôb pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, postup pri úmrtí a výkon štátnej správy na úseku zdravotnej starostlivosti (§ 1).

Podľa § 2 ods. 1, 2, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 19, 21 zákona o zdravotnej starostlivosti zdravotná starostlivosť je súbor pracovných činností, ktoré vykonávajú zdravotnícki pracovníci, vrátane poskytovania liekov, zdravotníckych pomôcok a dietetických potravín s cieľom predĺženia života fyzickej osoby (ďalej len "osoba"), zvýšenia kvality jej života a zdravého vývoja budúcich generácií; zdravotná starostlivosť zahŕňa prevenciu, dispenzarizáciu, diagnostiku, liečbu, biomedicínsky výskum, ošetrovateľskú starostlivosť a pôrodnú asistenciu.

Zdravotný výkon je ucelená činnosť zdravotníckeho pracovníka, ktorá predstavuje základnú jednotku poskytovania zdravotnej starostlivosti.

Dispenzarizácia je aktívne a systematické sledovanie zdravotného stavu osoby, u ktorej je predpoklad zhoršovania zdravotného stavu, jej vyšetrenie a liečba.

Diagnostika je zisťovanie a hodnotenie zdravotného stavu osoby a v prípade zistenia poruchy zdravia alebo choroby určenie závažnosti poruchy zdravia alebo choroby; jej výsledkom je určenie choroby.

Liečba je vedomé ovplyvnenie zdravotného stavu osoby s cieľom navrátiť jej zdravie, zabrániť ďalšiemu zhoršovaniu jej zdravotného stavu alebo zmierniť prejavy a dôsledky jej choroby.

Liečebný režim je životospráva osoby na podporu liečby, ktorú určuje ošetrojúci lekár.

Ošetrovateľská starostlivosť je zdravotná starostlivosť, ktorú poskytuje sestra s odbornou spôsobilosťou podľa osobitného predpisu metódou ošetrovateľského procesu v rámci ošetrovateľskej praxe. Ošetrovateľská starostlivosť sa môže poskytovať aj v zariadeniach sociálnych služieb podľa osobitného predpisu.

Ošetrovateľská prax je praktické uskutočňovanie činnosti sestry a činnosti pôrodnej asistentky pri poskytovaní ošetrovateľskej starostlivosti a pôrodnej asistencii, riadení a poskytovaní ambulantnej zdravotnej starostlivosti (ďalej len "ambulantná starostlivosť") a ústavnej zdravotnej starostlivosti (ďalej len "ústavná starostlivosť") metódou ošetrovateľského procesu.

Ošetrovateľská prax zahŕňa najmä vyhodnocovanie ošetrovateľských potrieb a zdrojov ich zabezpečovania, vedenie ošetrovateľskej dokumentácie, ktorá je súčasťou zdravotnej dokumentácie, a vyhodnocovanie výsledkov ošetrovateľskej starostlivosti, výchovu pacienta k podpore, udržiavaniu a obnove zdravia a poskytovanie informácií o potrebnej ošetrovateľskej starostlivosti, výchovu zdravotníckych pracovníkov v ošetrovateľstve a k profesionálnej etike, spoluprácu s ostatnými zdravotníckymi pracovníkmi a s inými odbornými pracovníkmi v zdravotníctve príslušného zdravotníckeho zariadenia a spoluprácu s inými fyzickými osobami a právnickými osobami pri plánovaní, poskytovaní, koordinácii a vyhodnocovaní ošetrovateľskej starostlivosti.

Rozsah ošetrovateľskej praxe je poskytovanie ošetrovateľskej starostlivosti v rámci neodkladnej starostlivosti, prevencie, diagnostiky, liečby a dispenzarizácie.

Ošetrovateľský proces je systematická, racionálna a individualizovaná metóda plánovania, poskytovania a dokumentovania ošetrovateľskej starostlivosti a pôrodnej asistencie. Jeho cieľom je určovať skutočné alebo predpokladané problémy osoby v súvislosti so starostlivosťou o zdravie, napláňovať uspokojenie zistených potrieb, vykonať, dokumentovať a vyhodnotiť špecifické ošetrovateľské zásahy na ich uspokojenie. Súčasťou ošetrovateľského procesu je určenie sesterskej diagnózy. Sesterské diagnózy a diagnózy

v pôrodnej asistencii ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo zdravotníctva“).

Ústavná pohotovostná služba je zdravotná starostlivosť, ktorou sa zabezpečuje nepretržitá dostupnosť ústavnej starostlivosti v nemocnici.

Podľa § 3 ods. 1, 2, 3, 8 zákona o zdravotnej starostlivosti zoznam zdravotných výkonov je súhrn zdravotných výkonov, ktoré sa vykonávajú pri chorobách uvedených v prílohe č. 1. Zoznam zdravotných výkonov obsahuje aj charakteristiku zdravotných výkonov a obmedzenie ich vykonávania.

Do zoznamu zdravotných výkonov sa zaradia zdravotné výkony, ktoré vedú k záchrane života, vyliečeniu choroby, zabráneniu vzniku závažných zdravotných komplikácií, zabráneniu zhoršenia závažnosti choroby alebo jej prechodu do chronického štádia, účinnej prevencii, zisteniu choroby, zmierneniu prejavov choroby.

Pri zaraďovaní zdravotných výkonov do zoznamu zdravotných výkonov sa okrem kritérií uvedených v odseku 2 berú do úvahy aj tieto kritériá: a) účinnosť zdravotného výkonu v rámci prevencie, diagnostiky alebo liečby, b) prínos zdravotného výkonu v rámci prevencie, diagnostiky alebo liečby v súvislosti so znižovaním chorobnosti a úmrtnosti, c) zlepšenie prevencie, diagnostiky alebo liečby pri porovnaní s existujúcimi možnosťami prevencie, diagnostiky alebo liečby.

Zoznam zdravotných výkonov vydáva vláda Slovenskej republiky nariadením.

Podľa § 4 ods. 1, 2, 3 zákona o zdravotnej starostlivosti zdravotnú starostlivosť a služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti poskytuje poskytovateľ a zdravotnícki pracovníci za podmienok ustanovených osobitným predpisom. Poskytovanie zdravotnej starostlivosti v zdravotníckom zariadení ambulantnej zdravotnej starostlivosti a v zdravotníckom zariadení ústavnej zdravotnej starostlivosti je služba vo všeobecnom hospodárskom záujme.

Zdravotná starostlivosť sa poskytuje vo vzťahu k chorobe určenej zdravotníckym pracovníkom.

Poskytovateľ je povinný poskytovať zdravotnú starostlivosť správne. Zdravotná starostlivosť je poskytnutá správne, ak sa vykonajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy.

Podľa § 50 ods. 2, písm. a/, ods. 6 zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ak úrad pri výkone dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti zistí, že zdravotná starostlivosť nebola poskytnutá správne, alebo ak úrad zistí porušenie povinností ustanovených v § 46 ods. 1 podľa závažnosti zistených nedostatkov a ich následkov môže uložiť poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti pokutu (§ 64 ods. 2).

Pokuty podľa odseku 2 písm. a) môže úrad podľa povahy veci uložiť opakovane; súčasne s uložením pokuty môže uložiť opatrenie na odstránenie zistených nedostatkov.

Podľa § 64 ods. 2, písm. b/ zákona č. 581/2004 Z. z. úrad môže uložiť poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti za podmienok ustanovených v § 50 ods. 2 pokutu až do výšky 9.958 eur, ak ide o právnickú osobu.

Podľa § 77 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z. z. na konanie a rozhodovanie úradu sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov), ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 1, 2, 4 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1, 2 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 33 ods. 1, 2 správneho poriadku účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Odvolací súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov v predmetnej veci nepostupovali v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci nezistili skutkový stav správne a preto ich rozhodnutie treba považovať za predčasné. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, pokiaľ žalobe vyhovel a preskúmvané rozhodnutie predsedu Úradu zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2 O.s.p..

Medzi účastníkmi konania v tomto štádiu konania ostalo sporné, či žalobca v danom prípade vykonal alebo nevykonal všetky zdravotné výkony na zabezpečenie včasnej a účinnej liečby pri starostlivosti o maloletú M., z ktorých dôvodov odvolací súd zameral svoju pozornosť k uvedenej skutočnosti.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, **či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia** (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Povinnosťou súdu v preskúmvacom konaní je posudzovať zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, predmetom ktorého je uloženie administratívnej sankcie, súčasne aj *v zmysle zásady č. 6 Odporúčania Výboru ministrov č. (91)1 o správnych sankciách zo dňa 13.02.1991, podľa ktorej vo vzťahu k ukladaniu správnych sankcií je potrebné aplikovať aj nasledovné zásady: každá osoba, ktorá čelí správnej sankcii má byť informovaná o obvinení proti nej, mal by jej byť daný dostatočný čas na prípravu prípadu, s tým, že do úvahy sa vezme zložitosť veci ako aj tvrdosť sankcie, ktorá by mohla byť uložená, osoba, prípadne jej zástupca, má byť informovaná o povahe dôkazov proti nej, má dostať možnosť vyjadriť sa (byť vypočutá) predtým ako sa prijme akékoľvek rozhodnutie, správny akt, ktorým sa ukladá sankcia, má obsahovať dôvody, na ktorých sa zakladá.*

Odvolací súd z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že predseda Úradu ako odvolací správny orgán preskúmaným rozhodnutím zo dňa 21.5.2009 žalobcom podaný rozklad zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil, vo výroku čiastočne zmenil rozhodnutie o skutku tak, že účastník konania porušil § 4 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti tým, že pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti maloletej pacientke M. počas hospitalizácie v dňoch 21.1. až 22.1.2008 nevykonával všetky zdravotné výkony na zabezpečenie včasnej a účinnej liečby; účastník konania napriek tomu, že dieťa bolo stridorózne (sťažene dýchalo), laryngeálne (malo zápal hrtana), febrilné (malo teplotu) bolo ponechané bez stáleho dozoru zdravotníckych pracovníkov; preložením dieťaťa na tzv. nadštandardnú izbu s matkou sa nezabezpečilo sledovanie spôsobom zodpovedajúcim závažnosti zdravotného stavu dieťaťa zdravotníckymi pracovníkmi.

Z odôvodnenia preskúmvaného rozhodnutia vyplýva, že žalovaný po preskúmaní rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa a administratívneho spisu ním predloženého a na základe záverov odvolacej komisie dospel k názoru, že správny orgán prvého stupňa vykonal v danej veci dokazovanie správne a náležite zistil skutkový stav, ktorým bolo preukázané, že žalobca svojím konaním sa dopustil skutku, ktorým porušil § 4 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti. Poukázal na to, že základným predpokladom na rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o uložení pokuty účastníkovi správneho konania bolo vykonanie dohľadu nad poskytnutou zdravotnou starostlivosťou na mieste a po ukončení dohľadu bol vypracovaný protokol č. 11A/2008, v ktorom sa konštatuje porušenie povinnosti poskytovateľa podľa § 4 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti. Na základe zistených skutočností a na základe vyjadrenia účastníka konania a vykonaného dôkazu – protokol o vykonaní dohľadu, ktorý bol účastníkovi konania doručený s poučením o možnosti vyjadriť sa k nemu a tiež s ohľadom na samotné okolnosti prípadu dospel k záveru, že pacientke

nebola zdravotná starostlivosť poskytnutá správne. Predseda Úradu v dôvodoch rozhodnutia tiež konštatoval, že v zdravotnej dokumentácii maloletej pacientky vo vyznačenom čase chýba záznam lekára o jej zdravotnom stave po podaní Hydrocortizonu, ako aj, že v nej nie je zdôvodnená nasadená liečba Hydrocortizonom, a súčasne, že preložením pacientky na tzv. nadštandardnú izbu s matkou sa podstatne zhoršila úroveň sledovania spôsobom zodpovedajúcim závažnosti zdravotného stavu dieťaťa, ku ktorému záveru dospel aj na základe zistenia, že zo zdravotnej dokumentácie vyplýva, že ošetrovateľská starostlivosť, do ktorej patrí aj sledovanie spôsobom zodpovedajúcim závažnosti zdravotného stavu pacientky, sa značne zmenila jej preložením na tzv. nadštandardnú izbu. Ďalej konštatoval, že Úrad neudelil účastníkovi konania sankciu za úmrtie pacientky, s poukazom na to, že každý poskytovateľ zdravotnej starostlivosti je povinný poskytovať zdravotnú starostlivosť komplexne, pričom nie je možné zamerať sa iba na jednu diagnózu a už vôbec sa nedá akceptovať, že účastník konania nepočítal s možnosťou rizika vdýchnutia cudzieho telesa pri stanovenej diagnóze laryngitis subglotica. Pokutu uloženú Úradom považoval za primeranú a náležité odôvodnenú. Na návrh účastníka konania – žalobcu na doplnenie znaleckého dokazovania neprihliadol z dôvodu, že žalobca takýto dôkaz navrhoval až v odvolaní.

Odvolací súd zastáva názor zhodne ako súd prvého stupňa, že v administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je teda podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojím postupom dopustiť porušenia právnej povinnosti, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu došlo, ako aj, že následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu.

V správnom konaní správny orgán konajúci podľa ustanovení zákona č. 581/2004 Z. z. v spojení s ustanoveniami zákona o zdravotnej starostlivosti postupuje podľa ustanovení správneho poriadku, a preto povinnosťou správneho orgánu bolo v predmetnom konaní postupovať v súčinnosti s účastníkom tohto konania – žalobcom. Inštitút súčinnosti je ustanovený na viacerých miestach správneho poriadku (§ 3 ods. 2, § 33 ods. 2, § 56) a vyjadruje vzájomnú jednotu práv a povinností. Účastník správneho konania má nielen právo navrhovať dôkazy, ale na potvrdenie správnosti svojho tvrdenia má súčasne aj povinnosť dôkazy správneho orgánu predkladať, nesplnenie tejto povinnosti má za následok neunesenie jeho dôkaznej povinnosti podmieňujúcej výsledok konania. Nesplnenie si tejto povinnosti však nezabavuje správny orgán zistiť vo veci skutočný stav, keďže túto povinnosť správneho orgánu ukladá zákonodarca v ustanovení § 32 ods. 1 správneho poriadku. Správny orgán zabezpečuje zisťovanie skutkových okolností z úradnej povinnosti a postupuje v súlade so správnym poriadkom, aj keď účastník správneho orgánu je nečinný a správneho orgánu nenavrhuje alebo nepredkladá žiadne dôkazy a k veci samej sa žiadnym spôsobom nevyjadruje. Účastník má právo vyjadrovať sa k podkladom a navrhovať dôkazy v ktoromkoľvek štádiu konania. Môže sa vyjadriť k jednotlivým dôkazom i k celkovému spôsobu prípravy podkladov, môže sa vyjadriť k otázkam skutkovým i právnym. Zmyslom takto široko koncipovaného oprávnenia je predísť neskorším možným námietkam účastníka, ktoré by mohli viesť k prieťahom v konaní alebo iným komplikáciám. Pokiaľ správny orgán nevyhoví návrhu účastníka na doplnenie dokazovania vykonaním dôkazu a vydá rozhodnutie vo veci samej, v rozhodnutí je povinný náležite odôvodniť, z akých dôvodov nevyhoví návrhu účastníka a nevykoná ním navrhnutý dôkaz.

Zo skutkových okolností v danej veci vyplýva, že podkladom pre rozhodnutie o uložení administratívnej sankcie bol predovšetkým protokol o dohľade vykonaným

Úradom, ktorý bol žalobcovi doručený a voči ktorému účastník vzniesol námietky. Žalobca v žalobe namietal, že nebol mu doručený dôkaz, ktorým je v protokole spomenuté odborné stanovisko konzultanta, pričom sa jednalo o dôkaz, resp. podklad, z ktorého vychádzal žalovaný pri rozhodovaní. Pokiaľ správne orgány oboch stupňov konštatujú, že protokol bol podkladom pre rozhodnutie o uložení administratívnej sankcie, žalobca mal právo nielen oboznámiť sa s týmto protokolom, ale aj s podkladmi, na základe ktorých bol protokol vyhotovený a teda aj odborným stanoviskom konzultanta. Z administratívneho spisu však nevyplýva, že by žalobcovi bolo umožnené sa s týmto odborným stanoviskom oboznámiť. Nemožno súhlasiť s tvrdením žalovaného, že žalobcovi bol doručený protokol, ku ktorému sa mal možnosť vyjadriť, pretože z protokolu nie je zrejmé, či obsahlo odborné stanovisko v autentickej podobe jeho vypracovania. Postupom, ktorým správne orgány odmietli žalobcovi oboznámiť sa so všetkými podkladmi, na základe ktorých bol protokol o vykonanom dohľade vypracovaný, odňali žalobcovi ako účastníkovi konania právo na konanie pred iným orgánom, teda právo na správny proces. Odvolací súd taktiež nemohol súhlasiť s dôvodmi žalovaného, pre ktoré odmietol návrh žalobcu na doplnenie dokazovania vykonaním znaleckého posudku, pretože správne konanie pred orgánom prvého stupňa a odvolacie správne konanie treba posudzovať ako celok, a preto odôvodnenie nevykonania dôkazu len z dôvodu, že takýto dôkaz účastník navrhol až v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu je nedostačujúce a spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Skutočnosť, že správne orgány nevenovali v danej veci dostatočnú pozornosť zisteniu skutočného stavu veci a v danej veci si nezapracovali dostatok skutkových podkladov, ktoré by spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti preukazovali, že žalobca sa dopustil skutku, ktorým mal porušiť svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zákona o zdravotnej starostlivosti, vyplýva aj zo znaleckého posudku, predloženého žalobcom súčasne spolu so žalobou na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného a postupu mu predchádzajúceho, na ktorý dôkaz bol súd povinný prihliadnuť podľa § 250i ods. 2 O.s.p..

Odvolací súd zhodne s názorom súdu prvého stupňa v danej veci zastáva názor, že správne orgány oboch stupňov skutkové okolnosti náležite nevyhodnotili tak, aby z nich bolo jasným a určitým spôsobom zrejmé v čom spočívalo konanie žalobcu, ktorým mal podceňiť zdravotný stav dieťaťa, keď k úmrtiu dieťaťa nedošlo z dôvodu základnej diagnózy, pre ktorú dieťa bolo hospitalizované a to zápal hrtana, ale v dôsledku vdýchnutia žalúdočného obsahu s následnou zástavou srdcovej činnosti v spánku a súčasne, že náležite nevyhodnotili príčinnú súvislosť postupu žalobcu spočívajúceho v preložení maloletej pacientky na tzv. nadštandardnú izbu s matkou s úmrtím pacientky, keďže ani zo skutkových okolností doposiaľ spoľahlivo nevyplýva, aké zdravotné výkony žalobca v prípade liečby maloletej pacientky hospitalizovanej na základe základnej diagnózy opomenul, ktoré mali za následok smrť dieťaťa. Uvedený postup má za následok také pochybenie, ktoré je dôvodom pre zrušenie preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu podľa § 250j ods. 2, písm. d/ O.s.p. z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť.

Odvolací súd taktiež nemohol prihliadnuť na námietky žalovaného, že sankcia bola uložená v primeranej výške a náležite odôvodnená. Správny orgán prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že pri uložení sankcie prihliadal na povahu a závažnosť zistených nedostatkov, spôsob konania, opomenutia, mieru zavinenia, dĺžku a dôsledky porušenej povinnosti pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti mal. M., ktorá predstavuje 68 % z celkovej možnej zákonnej výšky pokuty a závažnosť protiprávneho konania videl v tom, že účastník konania podcenil zdravotný stav dieťaťa, keď dieťa s vážnymi zdravotnými ťažkosťami ponechal bez stáleho dozoru zdravotných pracovníkov na starostlivosť matke. Predseda úradu v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia skonštatoval

skutočnosti, na ktoré prihliadal pri uložení sankcie správny orgán prvého stupňa s tým, že porušenie právnej povinnosti žalobcom videl v tom, že pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientke pri hospitalizácii nevykonával všetky zdravotné výkony na zabezpečenie včasnej a účinnej liečby a výšku uloženej pokuty tiež považoval za primeranú. Odvolací súd považuje rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov v tejto časti za nepreskúmateľné z dôvodu nedostatočného odôvodnenia administratívneho potrestania žalobcu. Žalovaný správny orgán síce v odôvodnení poukázal na skutočnosti, na ktoré pri ukladaní výšky sankcie prihliadal správny orgán prvého stupňa, pričom vo výroku svojho rozhodnutia čiastočne zmenil skutok porušenia právnej povinnosti, avšak v odôvodnení neuviedol vlastnú správnu úvahu, na základe ktorej dospel k záveru, že uložená sankcia vo výške 6.804 € zodpovedá porušeniu právnej povinnosti žalobcom, vyplývajúcej mu z § 4 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti. Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval napadnuté rozhodnutie v uvedenej časti za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, ktorá skutočnosť je dôvodom zrušenia rozhodnutia podľa § 250j ods. 2, písm. d/ O.s.p.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd preskúmajúc napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu odvolacích dôvodov namietaných žalovaným v odvolaní, dospel k záveru, že pokiaľ súd prvého stupňa rozhodnutie predsedu Úradu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, rozhodol vo veci v súlade so zákonom a preto odvolací súd rozsudok krajského súdu v napadnutej časti týkajúcej sa veci samej podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a v spojení s § 219 ods. 1, 2 potvrdil.

Odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 220.

Z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, odvolací súd zistil, že žalobca už v administratívnom konaní žiadal doplniť dokazovanie súdnym znalcom, na ktorý návrh žalovaný v odvolacom správnom konaní neprihliadol a žalobca znalecký posudok, ktorý si dal vypracovať na podporu svojich tvrdení na vlastné náklady, predložil krajskému súdu spolu so žalobou domáhajúcou sa súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia predsedu Úradu. Znalecký posudok v danom prípade bol jedným z podkladov pre záver súdu, že správne orgány v danej veci nezistili skutkový stav spoľahlivo. Žalobcovi ako účastníkovi preskúmavacieho konania vyplatením znaleckej odmeny za vypracovanie tohto posudku vznikli náklady potrebné na bránenie práva proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov oboch stupňov. Z uvedených dôvodov pokiaľ žalobca bol v preskúmavacom konaní úspešný a vzniklo mu právo na náhradu trov konania v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p., mal právo, aby mu boli priznané všetky trovy konania potrebné na účelné uplatňovanie a bránenie práva proti žalovanému (§ 246c ods. 1 v spojení s § 137 a s § 142 ods. 1 O.s.p.).

Odvolací súd žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 2, s § 250k ods. 1 a s § 151 ods. 1, 2. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný a náhradu trov tohto konania si uplatnil v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného, avšak trovy tohto konania, ktoré mu vznikli právnym zastúpením podľa § 151 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1, nevyčísliť, a preto odvolací súd mu ich

náhradu nepriznal.

Poučenie : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 27. októbra 2010

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth